

د کتاب پيژندنه

د کتاب نوم : د نکريزو پاڼه

شاعر : باز محمد عابد

خپړندوی : د ناهيد کتاب خپرولو موسسه

شمير : ۵۰۰ ټوکه

د خپريدو نومره : ۹

د خپريدو نيټه : جنوري ۱۹۹۹ - ۱۳۷۵

د چاپ چارې : دانش خپرونډويه ټولنه

Ketabton.com

د انټيرنيټ په مخ اډو نکی سمسور مېيبي

له عابد نه مې باز ډېر خوښيږي

د ټولو عابدانو په مخ کې دې ديوال وي. زه زموږ د بهيرونو او زموږ د بندارونو باز محمد عابد يادوم. خو ځلې مې ورته ويلې دي چې هلکه بازه! که نور نومونه درباندي دريدلي دي نو باز خو دې خپل نوم دی او د عابد پر ځای د غزلونو په مقطع کې باز راوړه. او بيا له تانه خو هغه ظالم باز نه جوړوو چې د زرکو او زانو او سپينو کوټرو په وينو يې منگولې سرې وي. باز په موسکا کې راته وايي چې نه، زه د عابد نوم نه بدلوم. ځکه چې دا نوم پر ما باندې "چا" ايښی دی. موږ نه پوهيږو چې هغه ښکلی څوک به څوک وي چې باز يې عابد کړی دی. باز سره له دې چې عابد پاتې شوی، بيا يې هم دا ښکلې گناه هر ځل کړې ده چې د غزل او سندرو په زرکو، زانو او کوټرو يې د خپل خيال منگولې سرې کړي دي. د عابد يا په بل عبارت زموږ د بندارونو او بهيرونو د باز دا ظلم دومره نازنين دی چې انصاف ورته په دوه لاسي سلامونه کوي. زه د باز د گرانو لوستونکو سره د باز د کتاب په باب نه غږيږم. زه ډېرې خبرې د باز په هکله لرم. باز سره له دې چې د افغانستان د څه کم دوی لسيزې غميزې نه يې ډېر دردونه اخيستي او د ژوند شېبې يې پرې شاعرانه کړي دي. فطرتاً هم شاعر دی د باز يو ورور د روسانو د شوبلې ترزنځيرونو لاندې شهيد شوی دی او د بل ورور يوه پښه يې د روسانو په ماين غوڅه شوې ده. دا غميزې او دردونه باز د خپل فطري شاعرانه طبعي په رنگ کې رنگ کړي او غزليزې کړې دي. باز دا ټولې دردونکې پيښې د تنکي زلميتوب په تنکيو شيبو کې ليدلې او د خپل تنکي غزل پر اوږو يې را رسولې دي. کله کله د غمونو او دردونو دا بارونه دومره رډانه شي چې د باز د غزلونو پر تنکي ملا نه راوړل کيږي. نو خامخا به د ده د زړه پر دمه ځای کې دمه جوړوي. په راتلونکې وخت کې به دا سندريز بارونه په ډېر هنر د غزلونو او سندرو پر اوږو داسې راوړي چې نه يې د غزلونو او سندرو ملاو پماتې شي او نه سندريز بارونه ولويږي. باز لوړ دنگ، سور او سپين سرې نه دی، بس يو موټی لونگ دی چې د غزل د سربنۍ بالغې پر سينه له زنگيدو سره جوړيږي. سترگې يې د باز غوندې ښکلې دي. کله کله يې سترگې سرې سرې رډې هم پيدا کوي چې د دې لنډۍ د رايادولو او انځورولو هندارې ښکاري:

سترگې دې سرې رډې رډې دي
رډې رډې د ښامارانو سترگې وينه

د ښارمار ذکر راغی. د مارانو او ښامارانو په لیدو به ځینې خلک بوږنېږي خو باز هغه شاعر دی چې په هر څه کې ښکلا لټوي. دی په خپل غزل کې ځای ځای د مار هغه هم د "مارې" د ښایست یادونه کوي. باز وایي چې دمار سترگې مې ډېرې خوښي دي. وایي چې د مار میناتوري شوې څرمن کې چې خدای کوم ښایست ځای کړی دی په ډېرو موزونو ښایستونو کې هم نه شته.

هوده د مینې پراثر نه کوي
د سینې دښته کې مې ماره گرځي
لږ مې د مینې په هوده کې واخله
روح مې په بین دې لکه ماره تړم
د روح سرود مې ورته بین غږوي
د سینې دښتې ته مې ماره راځي
د روح بین غږومه چیرته ماره لټوم
اوبو غوندې د غره لمن کې ماره لټوم

پورتنۍ له پرتمه ډکه ښکلا پرستي د باز ځانگړنه ده. "له سرو سترگو تر سرو سترگو" په شعر کې یې د ماشومتوب په خاورو او دوږو د سرو سترگو انځور کښلی. په ځوانۍ کې یې د هغو سترگو انځور کښلی چې د ژوند په هینداره کې یې د نظر له لاسه د ارمان تصویر ښوویږي. باز ته د ده د غزل په سر سوگند ورکوي چې د سرو سترگو دا ډول لوبې به پرېږدي. عابد دې د تورو او کلماتو سرکش ښامار ته د غزل شپیلۍ و غږوي او د ښایست لعل دې ترې راولجه کړي. باز دې د خیال سترگې د سندرو او غزلونو پر مرغانو سرې کاندې. موږ څه کم دوی لسیزې غمیزې او تراژیدۍ خپلې خلک یو خو د غره غوندې دروند انتظار مو د صبر پر اوږو تردې دمه رارسولی دی.

ستا د راتلو په انتظار انتظار
داسې ولاړ یم لکه غروي غلي
ستا د وصال روژه په خوله پاتې یم
د یتیمانو خواخوږي غلی

لکه مخکې چې مو وویل باز فطرتاً د شاعرانه اروا خښتن دی. دی له یوې ورځې نه بلې ته پسې غزلیز کیږي. له هغې ورځې را په دې خوا چې زموږ د ادبي بندارونو او افغان ادبي بهیر غوندې پیل شوې د باز غزل د خپو د ښایستونو گلکڅونو ته منگولې وغځولې.

حالات لولپه دي خو دا چې باز د وطن گلورين او غزليز پسرلي " استاد محمد صديق پسرلي " د هنر تر سيوري لاندې راروان دی، نو دې لولپه حالاتو ته هم د غزل د بنياست وسله نه ږدي.

سيوری مې په سر د پسرلي گرځي
شکر د وږمو د بهير غږی يم
د باز غزل لکه د گلاب پاڼه، لکه د پرځې دانه هم ښکلی دی او هم روڼ او بې تکلفه.
په رخسار يې لکه پرځه نه ځاييږم
د ارنگينه حادثه مې لکه لمر خوري
باز د يوې شاعرې او مضطربې اروا څښتن دی. ځان لا زړی ورته ښکاري، د شين کيدو او غوړيدو هيله لري. سره له دې چې د غزل غوټی يې په غوړيدو دي، خو ويریږي چې ښکلي به مې وغورځوي:

مه مې غورځوه د غورځيدو نه يم
و مې کره شين به شمه زړی يم
مينه غواړم، زړه غواړم له ښکليو نه
سوال يمه لا هغسې نيمگړی يم

د باز په شخصيت کې مينه، ښکلا پرستي، عاطفه او صميميت ټول راټول دي. او دا ټول هغه څه دي چې د شعر روح او وجود ترې جوړیږي. باز د ماشومتوب خاطرې او د ژوند ځينې پيښې لري چې موږ په بار بار اوریدلي دي او بيا يې هم په ادريدو نه مړیږو. د ماشومتوب يوه عاطفي کيسه يې ددې له پاره دلته را اخلم چې د ده په شاعرانه شخصيت او د ده په اوسنيو او راتلونکو شعرونو کې به يې عاطفي اغيز خامخا وي:

"باز ماشوم و. د نورو ماشومانو غوندې د ګوډي پران لوبه خوښه وه. خپل ګوډي پران ته يې د دې له پاره ښيښه يي تار اچولی و چې له ګوډي پرانونو سره د جنگ په وخت کې يې تار پرې نه شي. ګوډي پران يې هوا ته جگ کړی و. ګوډي پران د وږي شاهين په شان حملې کولې، په چل چل يې ښيښه يي تار را کش کاوه. د ګوډي پران ښيښه يي تار يې د بل ماشوم د ګوډي پران پر ځای په آسمان کې د يوې الوتونکې توتکۍ له تنکۍ مړۍ نه راتاو شو. د تار د کشولو سره سم بې سره توتکۍ لاندې راپريوته او د باز په پښو کې ولويده. باز د توتکيو په باب ډېرې کيسې اوریدلې وې، چې دا فقيره مرغۍ ده. د دې مرګ لويه گناه ده. د باز په سترگو کې اوښکې راغلې. د ښيښه يي تار غوټه يې له لاسه ولويده او ګوډي پران

لکه د وزر ماتي مرغه ورو ورو رالويده او اخر په يوه ونه کې بند شو. باز توتکی په کوچنيو لاسونو کې راواخيسته. نور ملگري ماشومان يې هم دهغې په وير کې له ځانه سره ملگري کړل. د باز په سترگو کې اوښکې پندې وې او نورو ملگرو د ده په سترگو کې غمگينې او وارخطا سترگې گندلې وې. باز توتکی په کفن کې پته کړه. کوچنوتی قبر يې ورته جوړ کړ او ماښام کې يې حلوا پسې وايسته.

دا عاطفه او داسې نورې ډېرې عاطفې د باز په روح کې روانې دي. زه خو فکر کوم چې دا عاطفې او دا تراژيدی د باز په غزل او شعر کې لا پوره پخې شوي نه دي. دی به په غزل او شعر کې هغه وخت قیامت کوي چې دا عاطفې، مينې او تراژيدی پوځوالي ته ورسوي او خامې ترې پاتې نه شي.

د پسرلي په وخت کې له کليو نه غرونو او شنو ورشوگانو ته کډې ليرې دي، نوکله چې د بانډو ميلې ته نيژدې شي، پيغلوتي نجونې له قافلې نه د هوسيو په خير په تريکو تريکو مخکې شي. په ترپ کې ميلې ته ځانونه ورسوي. د بانډو جونگرې او خيرونه جارو کړي. اورونه بل کړي او له چينو نه اوبه راوړي. همداسې د باز د شعر قافله ورو ورو روانه ده. د خيال پيغلوتي نجونې يې په غزليز وگامونو د خپل شعر له قافلې نه وړاندې روانې دي چې د ښکلا په ورشو او ميله کې ورته دمه ځای وگوري.

د شيبو شاعرانه کول د شعار دنده ده. باز بايد د ښايست او آرمان توتکی د شعر په دم راژوندی کړي. د باز د غزل مسرې بايد د هغې شوبلې د زنځيرونو انځور وي چې زموږ شيبې او آرمانونه يې شهيدان کړي دي.

د شهيدو گلغوتيو جنازې وي

زموږ کلي ته يې غيږ کې باغوان راوړي

د باز په غزل کې ساده گي او رواني ده. ساده گي په دې مانا نه چې گنې شعريت په کې نه شته. زما مطلب دا دی چې بې ځايه او بې مفهومه ابهام، له ښکلا نه ليرې پيچلتيا او تصنع په کې نه شته. د بې مفهومه ابهام هغه پيچومی نه لري چې د لوستونکو او اوريدونکو د ذوق پښې په کې تهاکې شي. ډېرې غزلې يې په لنډه او روان بحر کې دي. د غزلونو مسرې يې هم ډېر ځله له پنځو بيتونو اخوا نه اوړي. د شاعرانه طبعې الوت يې د هغه نه ستري کيدونکي مرغه غوندې نه دی چې تر ډېره په آسمان کې وگرځي راوگرځي. بس د باز د شاعرانه طبعې الوت د زرکې غوندې لنډ دی او يا کله کله د باز د غوتې په خير تيز او لنډ دی چې په لنډه فاصله کې په يوه غوته ښکار کوي.

د باز په غزلونو کې د غميو په خير تراشلي او ځليد ونکي مسرې ډېرې پيدا کولی شو. که په ډېرو غزلونو کې يې بنکلي او د لوړ شعريت لرونکې مسرې نه وي هم خو له شعريت او شاعرانه مفهوم نه به ډېرې راپريوتې هم نه وي. باز خپل نوي ويل شوي شعرونه موږ ته تل په ويره ويره اورو. غزلونه يې ډېر ځله زمونږ د ځوانو شاعرانو، ليکوالو او کره کتونکو ملگرو هريو نورالحبيب نثار، مصطفى سالک او حنيف خليل د ډېر غوڅ خو بنکلي نقد (کره کتنې) د ځلوونکو او تراشونکو تيشو له تيرو څوکو تيريږي. ځکه خو د باز په شعرونو کې کمزوري شعرونه لږ موندل کيږي. د باز غزل زمونږ د بهيرونو او بنډارونو نور ملگري هم اوري او لولي، خو هغوی لږه گوزاره ورسره کوي او کله کله يې پر کمزورو مسرو هم سترگې پټوي.

د باز په غزلونو کې يو بل ټکي ته هم اشاره بايد وشي چې هغه د سندريز وزن درلودل دي. د دې ډول وزن ځوند په موسيقي کې يو په دوه کيدای شي.

څه ښه و چې جانان په تصور کې راته ويلې

راځه کينه دمه شه زوروره چيرته ځي؟

د شرد سوداگرو قافلي بازار ته راغلې

لږ وار وکړه د امن پيغمبره چيرته ځي؟

د باز له شعر نه زيات شعريت ده په ناسته او د ژوند سره په شاعرانه برخورد کې دي. باز لا د خپل زړه کولپ د شعر او غزل په کيلي نه و خلاص کړی چې صوفيانه او رندانه شعرونه به يې لوستل. د خانقاه په تاخ کې به يې ډيوې بلولې، اوږدې شپې به يې په الله هورونولې او د خپل پير په صوفيانه کړۍ کې له ټولو مريدانو کشر مريد و. په غزليز باگرام کې د افغانستان د اواره او مهاجرو شاعرانو ځينې شونډه او له درده ډک شعرونه به يې د سپيدې، خپلواکۍ او ځينو نورو خپرونو کې لوستل او د ده پر شاعرانه روح يې سندريزه زلزله ور وسته. د استاد پسرلي د زرکې ترانو يې روح د سترې زرکې په خير د وطن په سردرد کې وگرځاوه. د استاد شپون د مور ويرنې شهکار شعر په وار وار وژپاوه.

”ميلون شپږ شلې نه دي چې په گوتو دې شميرلی“

د مور د ويرنې دې نيم بيتي ده د ده د ياد او احساس پر دښته د وطن يو نيم ميلون شهيدان د غاټولو په شان راوتوکول. ده په دې غاټولو کې د خپل شهيد ورور انځور لټاوه چې پر سترگو به يې د اوښکو مهر ولگيده او د يوې سلگۍ سره به ترينه ټول لکه په غشو لگيدلي کبلي وټنښتيدل. ”بس د لمدو خټو لږې اوبه دارو وي“

د شعر د بنا پيرۍ د جادو د شين بڼکي طوطي له مېنو کې يې کيلي راواخيسته او د خپل زړه کولپ يې پرې خلاص کړ. د نقشبنديه پير په ځای يې د شعر له پيره نه لاس نيوی وکړ:
تعبير يې د سندرو د مغان له پيره غواړم
بيگاه راته په خوب کې پرېنښته وه چې راتله
د خانقاه پر ځای يې په خپل زړه کې د شعر ډيوې ولگولې:
دا چې زه يې سره کمبه کړم، آتشي جمال د چا و؟
ابدي فراق يې راکړ، د يو شپې وصال د چا و؟
زما ختې تمنا د ميخانې د جام لرله
خو کوزه يې د جومات کړم، په لمسون کلال د چا و؟
د خستۍ په ښاريه کې د نيستۍ سودا وه گرانه
د عابد خودي په تن وه، وايه نور مجال د چا و؟
د باز په غزليه شاعرۍ باندې "د نکريزو پاڼه" نوم ايښودل شوی دی. د نکريزو پاڼه په خپل ظاهري شين والي کې د ښايست باطني سره هم لري. د نکريزو پاڼه شاعرانه ذوق ته عجيبې ښکلاوې وريادوي. د ناوې سره لاسونه، د اخترو رځ او يا پر نکريزو ټکور شوي لاسونه. د نکريزو پاڼه دا ټولې ښکلاوې په خپل باطن کې لري. خو دا باطني ښکلاوې هغه وخت ظاهروي چې د نکريزو پاڼه په درغني میده کاندې. د باز د غزلونو ډېر غزلتوري د نکريزو د پاڼو په څير د حالاتو او کيفياتو په درغني میده شوي او د هنر د ناوې لاسونه پرې سره شوي دي.
د باز د شاعرۍ د بنياد خښته د کابل له درد او د باگرام د تغزل له رنگ نه جوړه شوې ده. خدای (ج) دې باز ته ډېر عمر ورکړي چې د غزلپرستو او شعرپرستو له پاره د سندرو غزليه او ښکلې مانۍ ودانه کړي.

چې مې شعور ته راشي شعر راکوي
په لاشعور کې پرېنښته ساتمه
په مخه مو ژيري گلونه
کاروان، پيښور، ناصر باغ نوی کمپ
۱۳۷۵/۹/۲۶
۱۶/۱۲/۱۹۹۶

منگی

قدری زیات شو چې ستي شو په شر منگی
حکې بی پیغلي جینکی اوس وړي په سر منگی

له پښو نه سره پورې واخلي خوشبویی د جونو
کلاله څرنگ دې جوړ کړی په هنر منگی

غوړیې د زړه درزا ته ایښی وي په ترخ کې د یار
د پټو زړونو باخبر وي بی خبر منگی

په ډکیدو کې چې خټ حټ په خندا و خندیري
مظاهره کړي د وصال په مازیگر منگی

مور ته به څه بهانه کوي ته لا وړه یې گلي
چې د اشنا سره دې مات کړ په گودر منگی

عابده کاش چې ته کلال وای جوړول دې منگی
له خپلې خټې نه دې جوړ وای د دلبر منگی

هوش مې د مينې

هوش مې د مينې په لمسونه ليوونو پسې ځي
تري نظر مې ستا د چم کړو کوڅو پسې ځي

زه خو دا ستا د غمه شپه او ورځ لوگي لوگي يم
دا خلک نه پوهيږي هسې سپيلنو پسې ځي

دا دې کوم راز دی د وصال و فراق نه پوهيږم
کله چې پرځه ستا له مخ نه پلوشو پسې ځي

راته نسيم په غوږ کې وی چې پرې غزل وليکه
د يار خوشبودې ما سره غږد پردو پسې ځي

شورگه شو خلکو وی چې حسن په بازار خرڅيږي
عزيزد مصر د يوسف اخيستو پسې ځي

دا قافله د ژوند عابده مخ په وړاندې درومي
خومره چې تللي دي راغلي به په تلو پسې ځي

چې د ليمونه مې نظر

چې د ليمونه مې نظر پريوزي
د ښکليو قدر مې په سر پريوزي

ستا د وصال د يوې شيبې په بدل
داغ مې د هجر په ځيگر پريوزي

د انتظار پر للمو للمو د ښتو
تور مې اوبه شي له بصر پريوځي

ارمان مې داسې نيمه خوا پاتې شي
لکه چې بې ديدنه لمر پريوزي

ته چې د کاني زړه سينه کې لرې
زما د آه به څه آسړ پريوزي

اوس په هجران کې د وصال يادونه
لکه مرهم چې په پرهر پريوزي

هسې پنا شوې د عابد له سترگو
لکه چې ستوری د سحر پريوزي

چې تصور مې

چې تصور مې د صنم وړانيزي
جوړ سلسله د هر ستم وړانيزي

په دغه برکلي کې څنگه شور دی
ملگرو بیا د چا حرم وړانيزي

خدای خبر بیا دې په زړه څه تیريږي
چې ستا کوڅه کې مې قدم وړانيزي

عابده داسې بنساريه کې اوسي
وران خولا څه چې پکې سم وړانيزي

د غیرت او ننگ

د غیرت او ننگ جذبه لا د پښتون شته
خو یې تن کې لا یوه قطره د خون شته

که ماضي په زنده گۍ جړې سړې کړي
امیدونه مستقبل ته د ژوندون شته

د ظلمت تیارې که شته دی لا خو شپه ده
پسې وار هم د روښانه سبا وون شته

که فلک راباندې خپلې چارې وکړې
راته زیری د زما د اوښتونه شته

که د وخت سپیرو موږ سره جلا کړو
دې ټوټې ټوټې اولس ته پیوستون شته

که منزل خومره مشکل وي پروا نه شته
حوصله لا له عابد سره د یون شته

چې دې ښکالو

چې دې ښکالو اوس د قدم نه راځي
خدا یې زما قدم کې دم نه راځي

نسیمه پل دې په سر سترگو زما
خو شېو دې راوړه خو صنم نه راځي

د تخیل په بازار مست لیونی
اوس دې کوڅې ته د حرم نه راځي

دومره بلل د حادثو سره یم
چې اوبنکې هم چیرې په غم نه راځي

د کایناتو د وجود ښکلا یې
پیرزو دې ولې د کرم نه راځي

هسې دیدن ته لیواله یې ته
عابده ښکلي ستا په چم نه راځي

غزل

د فاصلو لړۍ د مينې له نظر تيريزي
احساس مې وېوړني سلگۍ شي له بصر تيريزي

د لاشعور نه يې شعور ته کډه کړې ده نن
جانان زما د سينې د بخت کې په سفر تيريزي

تکل مې کړی دی چې لارې د گودر بنکلووم
ډېرې پيغلوتې په دې لار هر مازيگر تيريزي

د زړه جونگره وړانوي په يو نظر د جمال
زما قاتل زما په سيمه بې خطر تيريزي

د سباوون زيري د لمر بانه موسکي موسکي کړي
د سپيدې خرک چې د افق په سم او غر تيريزي

دا چې زه يې سره

دا چې زه يې سره لمبه کړم، آتشي جمال د چا و؟
ابدي فراق يې راکړ، د يوې شپې وصال د چا و؟

زنګيدمه، تاویدمه د پريشانۍ زلفوتال کې
اوس چې خاورو کې لغړېږم، ها رنگين خيال د چا و؟

زما خټې تمنا د ميکدې د جام لړله
خو کوزه يې د جومات کړم، په لمسون کلال د چا و؟

د هستۍ په بناريه کې د نېستۍ سودا وه گرانه
د عابد خودي په تن وه وايه نور مجال د چا و؟

غزل

پرځه د سحر چې د ازغو په څوکو وزانگي
اوبنکې مې ډيوې شي د بنو په څوکو وزانگي

دا د زړه کنډول به ورته ډک له ارمانونو وږم
يار ته چې د عشق د منارو په څوکو وزانگي

ډک د تخيل د رنگينيو فطرتي غزل
پريږده چې جانان ته د بارخو په څوکو وزانگي

طمعه د عابد لا په زړگي کې هسې طمعه شي
لمر چې د غروب د تورو غرو په څوکو وزانگي

زما قدم چي

زما قدم چي د وصال تر کوره ونه رسي
د يار ښکلا دې د کمال تر کوره ونه رسي

چي پرې زما د اميدونو ستوري ونه بريښي
د رخسار خط دې د هلال تر کوره ونه رسي

چي بوږنيدلي احساسات مې نيمه خوا پاتې کړي
ستا مرتبه دې د جلال تر کوره ونه رسي

چي دې منگۍ ما سره لوبو کې مات شوی نه وي
ستا سوال زاري دې د کلال تر کوره ونه رسي

ملگرو ښې کې به ګلونه د غزل وکړي
د عابد خيال که د زوال تر کوره ونه رسي

جلوې وې ستا دحسن

جلوې وې ستا د حسن طبيعت يې بودناوه
ارمان چې زما سترگو د ليدو توان نه لاره

جذبېد مينوشی لا خوره نه وه په مخفل کې
ساقې چې به هر کس په سترگو سترگو کې څاره

ستا غم ته يې د زړه کور کې ځای ورکړلو دلبره
پښتون و زما عشق د پښتنو پت يې پاله

((هر څو که د هجران ځينې وصال زرغونه کيږي
دهقان د ازل کاش چې دغه تخم نه کاره)) *

ما وې گنې عابد يې روان کړی دی تو يې ته
زاهد په خلوتگاه کې په جامونو و نمانځه

* د د حافظ شيرازي د يوه بيت ژباړه

غزل

((د شفق په حنا سره کړل د فطرت ناوې لاسونه)) *

بیا ساقی ورته تیار کړل د کوثر و ډک جامونه

طلایی وړانګې خورې شوې د اسمان په کنارو کې
طبیعت دی بوږنیدلۍ د مستۍ وایي رازونه

د ماضي په تورو لارو د روښان سفر منزل دی
مستقبل د حال په ژبه د خوښۍ کړي اوازونه

تخیل چې افاقي شي انسان ووځي له هستۍ نه
د نیستۍ هسې مقام کې یې حاصل شي مقامونه

دی قدرت په کایناتو مهربان دومره عابده
د سپرلي تازه هوا ده پرې تازه شول دماغونه

* پورتنی نیم بیتي د حمزه بابا (ح) دی

زما عشق او ستا

زما عشق او ستا ارمان غاړه غړی
لکه وي چې ټول جهان غاړه غړی

احساسات مې په حالاتو ژړا کاندې
اوبښکې، وینې او چشمان غاړه غړی

دا هم وخت دی چې پر ما باندې تیرېږي
زما ژوند او ستا هجران غاړه غړی

هغه هم راته یادېږي د زړه سره
چې به سیل ته وو روان غاړه غړی

دې ته هم مې د امید سترگې په لار دي
بیا عابد شي او جانان غاړه غړی

په تصور چې مې دلبر

په تصور چې مې دلبر خور شي
لکه یلدا کې چې سحر خور شي

چې په ښکلوکو مې نظر خور شي
خاطر مې ستاد زړه پر سر خور شي

پالي زمونږه پال چې لیدلی
خیر یادوو خوراته شر خور شي

باگرامه * ستا په حسن خیزه سیمه
سروش د شعر راشي اثر خور شي

دیدار دې هسې پر عابد ولگي
لکه پر ستورو چې قمر خور شي

باگرام د پینبور زوړ نوم دی

خټوب د مينې

خټوب د مينې مې هر دم د زړه له بام پريوځي
لکه چې څاڅکي څاڅکي مې له سوري جام پريوځي

د محبت د ازموينې دې دستور ته گوره
چې درنې هيلي مې ستا پنبو ته له ناکام پريوځي

تیارې خوښې دي د رڼا ترينه اميد کيدای شي
پر سپين رخسار چې تاوې زلفې لکه لام پريوځي

داسې محفل کې به مينه پکې گډيدو نه راځي؟!
چې د ساقې د سترگو ست په خاص و عام پريوځي

تقسيم د ميوو د يچې کيږي د آدم په بچو
په داسې حال کې هم عابد د چاله پام پريوځي

ستړی ستړی

ستړی ستړی ریز مریزیم، د ژوندون په گرانه لاره
لکه غبروي چاته شوی، د جنون په گرانه لاره

د وجود په ملکیت مې، د خونریز لښکر قبضه ده
هر احساس زخمي زخمي دی، د بدلون په گرانه لاره

دا منزل مونږ نا تمام دی، دغه هیلې سرابي دي
د نایاب سفر په لوري، د گردون په گرانه لاره

قافله د پښتنو ده، د دې دور بې سالاره
یو جرس د نهیلو شي، تل د یون په گرانه لاره

یو اقرار دی بس عابد، چې پښتو سره موکړی
که مشکل وي هم یې پالو، د پښتون په گرانه لاره

کلونه وشینده پسرلیه

کلونه وشینده پسرلیه لراو برپه سیمه
غوټی غوټی په غوړیدو شه د دلبر په سیمه

د نظرونو په تارونو التفات د مینې
ټوله فضا شي سندريزه د نظر په سیمه

راځه چې نن د رقیب مخکې یو له بله زار شو
خور چې زما او ستا د مینې شي خبر په سیمه

یوه حیا داره پښتنه وه بې اسرې ملگرو
وه غریو نیولی چې راتلله د خیبر په سیمه

لاد عدم په غږه کې

لاد عدم په غږه کې پروت وم چې شردې راکړ
کالبوت د مینې ته اشنا د روح وزر دې راکړ

زما معصومي ارزو سترگې لا پرانیستي نه وې
لامې کتلي درتسه نه و چې نظر دې راکړ

ماد ساحل په لویه لاره کې ستالار خاړله
د ژوند بیړۍ دې راته کړه سمنډ دې راکړ

د زړه پر باغ مې میلمنه شوې د جمال پر بڼې
د عشق کعبه دې راته وښوده ثمر دې راکړ

لاد الست په سجدو ومه د نور کعبې ته
لامې سر نه و پورته کړی چې خبر دې راکړ

د تخیل په رنگینو کې مې غزل غزل شوې
احساس د شعر دې راته کړ لو هنر دې راکړ

ستا نه لوگی

ستا نه لوگی ستا له نـظـره لوگی
لکه چې پرڅه شي لـه لمره لوگی

نن خودا تنده ماتـومـه ساقي
توبه مې شه سـتـا د ساغره لوگی

د جانان غم په بنـاـدی نه ورکوم
دې عاشورا نه شه اختره لوگی

د کوم شپونکي کوډلې اوراخيستی؟
هلتـه چـې وختـولـه غره لوگی

په کې حمزه غونډې هستي اوسیده
عابده ځان کړه له خيبره لوگی

غزل

گله چې ستا پر مخ راښکون خور شي ښکلا خوره شي
زما د زړه د هر ارمان په تن کې ساه خوره شي

چې د خپل ذات په آيينه کې خپل تصوير وگورم
احساس مې وېوړني پر ذهن مې رڼا خوره شي

ذري ذري پلوشي مې مستې مستې وځليږي
چې د سحر په افق سترگه د سبا خوره شي

د تصور فضا مې ټوله سندريزه ښکاري
چې د جانان پر سرکو شونډو مې موسکا خوره شي

په يو نظر کتو يې هسې بې هوشي خوره کړه
کله جلوه د کوه طور چې په موسی خوره شي

غزل

ستا چي ليمو کي نظر غلي بنکاري
ما ته زما د مينې څلي بنکاري

قدم قدم يې بنکلومه خاورې
پردغي لار مې جانان تللي بنکاري

زه د ساده حسن ساده مئين يم
ساده چي وگوري لا بنکلي بنکاري

يوه شيبه چي په کي نه وي جانان
خاورې ايرې مې د زړه کلي بنکاري

چي کومې لارې د جانان لارې دي
عابد پر هغې لارې پلي بنکاري

غزل

ستا انتظار خوند کوي
تنده خمار خوند کوي

مینه کې رقیب منم
گل سره خار خوند کوي

تل په اضطراب کې وي
زړه نا کرار خوند کوي

وي چې منصوري جذبې
ژوند خو په دار خوند کوي

ستاد التفات نه زار
گوره نگار خوند کوي

تا وي ژوند به و بایلي
ما وي قیماړ خوند کوي

غزل

پر تخیل چې مې انځور نه شي
هادي زما د سترگو تور نه شي

چې تقدس په لیمو پور نه شي
مئینه مینه خو په زور نه شي

چې مې مزل ستا تر منزه رسي
زما قدم دې په بل لور نه شي

د زړه پروران کابل مې څه له راځي
په کنډ والو کې آرام نور نه شي

چیرته چې زړونو کې الفت اوسیدي
هله ته کې ژوند په شرو شور نه شي

عابده څه چې ترینه کله وکړو
په دې وطن کې کلی کور نه شي

غزل

ستا التفات مې کړي نظر په ځمکه
بانه مې لگي د نظر په ځمکه

چې مې سبا آرمان په دار ځړوي
هرگز دې رانه شي سحر په ځمکه

اونېکو ثمر به ترینه څه واخلمه
تاسې خو کړی د غم کر په ځمکه

روح به مې خاورې سـره مینه لري
چې راته خوب راځي اکثر په ځمکه

* تر هندوستانه یې شغلې خورې دي
داسې روښان و لکه لمر په ځمکه

هغه چې تل یې تخیل سروش و
اوس اوس اوده شو د خیبر په ځمکه

* حمزه بابا یادوم

غزل

جانان مې داسې په ځيگر وي غلی
لکه ليمو کې چې نظرو وي غلی

ستا د راتلو په انتظار انتظار
داسې ولاړ يم لکه غرو وي غلی

خود به منگی دا ستا په سرما توي
چې ليونی دې په گورد وي غلی

ستا د وصال روژه په خوله پاتې شوم
د يتيمانو خو اخترو وي غلی

زما په غم داسې جانان وي غلی
لکه د بر په غم چې لرو وي غلی

غزل

ته خوبه لار شې ستا تصویری مې له نظر نه ځي
جانانه ستا یاد مې د څړیکو له پرهره نه ځي

ما مې د زړه په شش محل د بنکلي نوم لیکلی
په هر ساه کې ځي راځي خو له ځیگره نه ځي

د گل په غیږه کې اوسیدې خو آرام نه لري
د پرځي مینه ازلي ده چې له لمره نه ځي

موږه د خپل آرمان په څلي باندې ډېر وژړل
خو دا ناسازې لاد وخت له ستمگره نه ځي

اوس نه بنگري ماتیري، نه د پیغلو جونو منگي
اوس هغه شور زموږ د کلي له گودره نه ځي

غزل

ستاله نظره چې نظر اخلم
لکه سپوږمۍ رڼا له لمر اخلم

د دیدن خوند په مازیگر اخلم
د هجر داغ دې په ځیگر اخلم

مست لیونی دې په کوڅه در غلم
ستاد در کانی به په سر اخلم

لکه فرهاد ستا په شیرینه مینه
په اجاره دې آشنا غر اخلم

د سبا وون د سپیده دم سر سم
د دوران غم په هر سحر اخلم

د غزل توري دې د مخ خالونه
جانانه زه ترینه اثر اخلم

غزل

جانانه ستا له مخه نور وريږي
که تجلی د کوه طور وريږي

د زړه پر لاله مې د وصل باران
څه په مستي څه په سرور وريږي

د تاک په ونه يې ستا نوم ليکلی
چې د ليمونه دې انگور وريږي

دار به د خپلې غاړې هار جوړوم
پر ما اسرار لکه منصور وريږي

غزل

د لمر ډولۍ کې د رڼا ناوې په وینو سره ده
د بې وسۍ نه تورې لږې د ما بڼام بڼکلوم

د ژوند په هر پړاو مې خو ځلې تندي مات شوی
د خپل آرمان د قتل جرم له ناکام بڼکلوم

زما د څنگ ملګري نور زما وجود نه مني
لکه سقراط په افتخار د زهرو جام بڼکلوم

زما پسه برخه آزادي لویه ګناه ده منم
لکه د زرکې د بڼکاري خور شوی دام بڼکلوم

د پښتونخوا د غرو سرونه مې په وینو سره دي
زه هم قاتل یم او مقتول یممه الزام بڼکلوم

غزل

غزل غزل شه چې دې وليکم غزل جانان
د ښکلا غوتي دې راسپړم ول پسه ول جانان

لکه په وريځو کې سپوږمۍ چې پتپتانی کوي
داسې له مانه پتوي مخ په وربل جانان

زه به د مينې دې معصوم آرمان ته څه ووايم
چې رانه غواړي په یوه لحظه خو ځل جانان

زه د خزان او د بهار څه منتبار خو نه يم
ما مې په زړه داسې کرلې لکه گل جانان

د ښکلیو خوی د غلچکو دی پام کوئ ملگرو
داسې يې زړه له عابد وړې لکه غل جانان

غزل

د زړه هينداره مې هغه ماتوي
د ځان تصوير څه په مـزه ماتوي

داسې سپرلي سره يو ځای مه راځه
چې مې ډېر عمر توبه ماتوي

د ديون تندي دومره واخيستمه
چې مې په شين سهار روژه ماتوي

د بنكليو ياد د غلچکيو په څير
په سپينه ورځ د زړه جـنـدره ماتوي

((کاروان)) د ژوند په سترو سترو و لارو
په کوم حسين پړاو دمه ماتوي؟

مستان يې څـبـني د مستي زور بڼي
د شيخ په سر تشه کوزه ماتوي

غزل

چې مې جانان د زړه لــه تله وتی
بس تغزل مې له غزلــه وتی

د ژوند منزل ته بلالار پرته ده
د روح کاروان مې له مزله وتی

په کومه لاره به دې لاره څارم؟
اوس چې قدم مې ستا له پــله وتی

د گل رخسار د رنگینيو په پسې
د زړه بلبل مې له گــوگله وتی

ستوری د بخت یې پر آسمان ځلیزي
چې روغ تندي ستا له درشله وتی

غزل

د برې ارزوگانې مې په خوږ زړه کې نیمگړې شوې
ځوانې حوصلې مې د امید په لار کې سترې شوې

تا چې سوداگر د مرگ په پوله د ژوند کینول
پوه شوم باداره چې اوبه دې راته خړې شوې

نشته د تقدیس یوه ذره ستا په ناپاک وجود
ستا قلیتي چارې اهریمنه پورې شوې

موږ د سباوون زیږي ته ټول وجود غوږونه وو
غیر کې د سحر مو په نصیب د مابنام لږې شوې

ستا د محلونو نه کوم تپ موږ ته راغلی دی
ستا له لاسه وړانې چې د خوار ولس جونگړې شوې

غزل

يوه سلگۍ مې له اجل نه ستنه کړې په زور
سترگې مې برنډې پاتې شوي د جانان په تمه

د زړه پر للمه مې د لگو لښته وکرله
لاس په دعا لکه دهقان يېم د باران په تمه

د زړه کوترې مې اولت کړې د عرش په لورې
شيبه شيبه مې انتظار ده د يزدان په تمه

د نهيلو د جرس کړنگ شي د منزل په طرف
کاروان مې لوټ شي لويه لار کې د خاروان په تمه

غزل

زنده گي مې ټپکلي ډېره په هنر خوري
ليوني يې د درکاني زما سر خوري

په رخسار يې لکه پرڅه نه ځاييږم
دا رنگينه حادثه مې لکه لمر خوري

دا معصوم آرمان مې څنگه ليونی شو
د وصال په شپه غمونه د سحر خوري

څه وجود مې د وطن غمونو وخور
څه چې پاتې دی هغه رانه دلبر خوري

غزل

د حسن زور دې لا په سترگو کې دی
بنکلی انځور دې لا په سترگو کې دی

راته کوي چې د مستان و کیسې
کوم شرا بخور دې لا په سترگو کې دی

اوس خوزه هومره بې ادبـــه نه یم
گله! پیغور دې لا په سترگو کې دی

څنگه به نن د بوسې سوال وکړمه
پرونی پور دې لا په سترگو کې دی

د دیدن تنده م پښ نه ماتوي
ساغر نسکور دې لا په سترگو کې دی

غزل

سکني ما بنام یم مازیگر خونه یم
د پیغلو جونو مست گودر خونه یم

چې بی له تا مې سترگې نه غړیږي
ستا په ککیو کې نظر خونه یم

چې د جانان په بام دوره دوره شي
زه د کوترو څه لښکر خونه یم

بې ارادې مې چې بانه رپیږي
د چا په لاره کې سفر خونه یم

څه له توتکې او تعویزونه کوي
زه د پیریانو څه لښکر خونه یم

غزل

لکه د درد مـې په پرهر کې وینښ شه
د مینې خوب شه په نظر کې وینښ شه

چې د رڼا د قافلې جـرس شـي
د سپیده دم په خیر سحر کې وینښ شه

لکه شپونکی د ژوند شپیلۍ غږوي
داسې په نیمه شپه په غر کې وینښ شه

د گلرخانو چې نظر ماتـوي
د سپیلني په خیر شرر کې وینښ شه

چې د عمل په ډگر وځلیري
پښتون زلمی شه په سنگر کې وینښ شه

غزل

زړه مې ستا یاد کې دم په دم ښویږي
پروچه ځمکه مې قدم ښویږي

د رقیب نوم مې چې غزل کې راشي
خدا یرو لاهه گوتو مې قلم ښویږي

نور به کچکول ورځنې نه جوړوم
چې مې لاهه لپونه کرم ښویږي

ښایي د درد به حوصله نه لري
چې لاهه زخمونو مې مرهم ښویږي

غزل

ستا په نظر د نظرتار ترمه
خومره اسان په هوا لار ترمه

لږ مې د مينې په هوډه کې واخله
روح مې په بين دې لکه مار ترمه

نه دې راځي خود راتلو په تمه
غوټي په زړه د انتظار ترمه

که مې مراد په زیارتو شي پوره
زه به د سمال په هر منار ترمه

له زخمي او ښکون نه امیل جوړوم
په جنتي غازه زنا ر ترمه

عابده ته دې خاطر مه درنوه
که زه په سرد گناه بار ترمه

غزل

که ستا تصویر په هره لاره گرځي
پسې زما د زړه هینداره گرځي

شپه کې د خیال په تړون ستا په لټون
راسره ستوري ترسهار گرځي

هوده د مینې پرې اثر نه کوي
د سینې د نښتې کې مې ماره گرځي

څوک به مې ورد زړگي وټکوي؟
لکه زما څوک بیکراره گرځي؟

د کوم حسین نوم یې پرده لیکلی
کاروان* چې داسې له چناره گرځي

* زما خوږ ملگری پیر محمد ((کاروان))

غزل

لاس او پنبې و همه ستړی ستړی یم
مینې کې دې هسې اوبو وړی یم

مه مې غورځوه د غورځیدو نه یم
ومې کره شین به شمه زړی یم

میننه غواړم زړه غواړم له بنکلیو نه
سوال یمه لا هغسې نیمگړی یم

مه ویرېږه، خوله مې نه شته نه دې خورم
زار نه لرم، مار نه یمه، پری یم

ما باندې احسان چې وخته ونه کړې
زه مې د ژوندون پر اوږو مړی یم

سیوری مې پر سرد پسرلي * گرځي
شکر د وږمود بهیر غړی یم

* استاد شاعر محمد صدیق پسرلی یادوم

غزل

وتره مې په اوښكو كـړـه توده ځمكه
غم مې و كـر لـو په بنوره ځمكه

پام كـوه قـدم مې په زړگي مه ږده
بيلي پنبې څوك كله ږدي په سره ځمكه

پرېږده چې دا وچـې شونـې كيږد مه
ستاد رخسارونو په لـمـده ځمكه

څنگه به يې كـر شـيرازـه كيـږي نه!
موره اوبه كړې په خـولـه ځمكه

تا ته به خوږه نشه د مـيـنې شـي
بنگ يمه پخـيـر يـم په تـر خـه ځمكه

غزل

توبه مې وايسته سحر ويريږم
چې له مغرب راخيژي لمرويريږم

په شوخ نظر چې راته ونه گوري
له شوخو سترگو نه اکثرويريږم

پام چې د نه راتلويې ونه وايي!
ريباره زه له دې خبرويريږم

لکه شبنم د گل په پاڼه پاڼه
زه د تودوخي له اثر ويريږم

د زړه زخمي کابل مې نور مه چيرئ
چيرته ناسور نه شي پرهرويريږم

غزل

بې له تانه گرانه ډېره گرانه زنده گي ده
په مينه مينه وگوره جانانه زنده گي ده

چې تا مينه را کړې ده، چې ته مې زړه کې اوسې
بس تا پورې تړلې مې آرمانه زنده گي ده

د زړه پر للمه للمه مې جانانه راوريږه
په دښته د گلونو له بارانه زنده گي ده

حسين پړاو دې مخکې قدم په قدم اخله
دمه د يار په کلي شه ((کاروان)) زنده گي ده

لمر غيږه خلاصه کړې ده ددرې په کې غځيږي
سحر په مستۍ راغی شه روښانه زنده گي ده

غزل

ستا په رخسار د غزل تـوري ناڅي
که د آسمان په لمن ستـوري ناڅي

آرمان مې ستا لار ته گوري ناڅي
د زورور ډول ته کمزوري ناڅي

د جانان ياد مې زړه ته داسې راځي
لکه له لمر چې ذرې اوري ناڅي

د تخيل په تال مې زانگي
لکه زنځير چې د ورنښوري ناڅي

د مينې باد په مازيگر راوړه
په مازيگر د چنار سيوري ناڅي

غزل

نن د آرمان کلي کې شپه تيروم
ځم د جانان کلي کې شپه تيروم

د زړه پر للمه به مې وټو کيږي
چې د باران کلي کې شپه تيروم

له پرښتو سره مې کيږي وعده
د لوی آسمان کلي کې شپه تيروم

د ښار لوگو کې مې ساه تنگه شوله
يمه روان کلي کې شپه تيروم

چې تخيل مې د غزل رنگين شي
ځم د ((کاروان)) کلي کې شپه تيروم

غزل

له تندي مرمه خوروژه ساتمه
په خم کې لامبمه توبه ساتمه

يولاس کې توره بل کې نيسم قلم
زه د خوشحال بابا ورته ساتمه

په زړه کې لولم سپاري د مينې
په تاخ کې بسنده خلاصه ساتمه

چيرته په غم باندې هم نه خخيږي
ليمه کې اوښکه پښتنه ساتمه

چې مې شعور ته راشي شعر راكوي
په لاشعور کې پرېسته ساتمه

غزل

د زړه زخمونه به د زلفو په تار وگنډمه
د نظر سار به د کلي په لار وگنډمه

چې زمانه پرې گواهي زموږ د مينې وايي
د جانان نوم به په تنه د چنار وگنډمه

خومره به ښه شي چې رنگونه د فطرت شي يو ځای
د لمر ذرې به ګله ستا په رخسار وگنډمه

کسات به زه د خپل قاتل جانان نه څنگه واخلم؟
بس خو جنډه به د آرمان په مزار وگنډمه

سل کاله کيږي يو ظالم په بي رحمۍ شلولی
ځم چې د لراو برد غرونو پرهار وگنډمه

غزل

د نغمو له بڼاره ساز و سامان راوړي
تخیل ته مې سندرې جانان راوړي

په ورځ ستاد مخ خالونه زړونه یوسي
د شپې ستوري په لمن کې آسمان راوړي

د ښکلو کو خط و خال وي په کې نغبنستی
چې مهار د غزلونو ((کاروان)) راوړي

ته د خپل حسن له زوره څه خبر یې؟
چې تور زړې درته گوري آیمان راوړي

د شهید و گلغوټیو جنازې وي
زموږ کلي ته یې غیږ کې باغوان راوړي

غزل

خير دى كه د ژوند په ژرنده دل شومه
ستا ملالو سترگو ته كجل شومه

چا به نثر چا به نظم وى
ستا په خوله چې در غلم غزل شومه

خومره بڼه نازونه شو يو ځاى سره
زه چې سيلنى ستا د وړبل شومه

يا د كلي خلكو واورئ مې مې كړئ
مينه كې كه خپل جانان ته غل شومه

راشه چې مې بې له تانه روځ نه ځي
خو ځلې ميلمه كه د اجل شومه

غزل

مازيگر نه لري گودر نه لري
زموږ کلي خواختر نه لري

موږ په داسې چم کې ساه اخلو
چې ما بنامونه يې سحر نه لري

پر خای د سرې يې بارود خوړلي
ځمکې مو شارې شولې کر نه لري

مرگی پر موږه د وير ساندې وايي
د ژوند نغمې پر موږ باور نه لري

جانانه کله خو را پيښه وکړه
زما د زړه جونگره ورنه لري

غزل

له سازه مي د روح يوه نغمه چې راتله
که ستا د نرگسي گيسو وږمه چې راتله

حرم کي مي د زړه چې يو صنم ديره کيده
قدم په قدم مخکې بتکده وه چې راتله

غبار د تصور له آيينې مي چې صفا شو
د باد په خیر زما په لور هغه وه چې راتله

ستا نوم مي لا په ژبه باندې نه و پوره شوی
په شونډو کي د مينې زمزمه وه چې راتله

تعبيري يې د سندرو د مغان له پيره غواړم
بيگا راته په خوب کي پرېسته وه چې راتله

غزل

له کوم ځنگله نه ورته لاره راځي
هره بلا مو چي تر بناره راځي

د زړه پر ځمکه شنه کوي زخمو نه
بنکلي له څه رنگين بهاره راځي

لکه چې خپل همزاد مې وموندلو
چې ورک تصوير ته مې هينداره راځي

د روح سرود مې ورته بين غږوي
د سينې د بڼې ته مې پماره راځي

د زړه له شوره لا وتلی نه يم
د مينې غزله دې بازاره راځي

غزل

زما د ژوند د حسرتونو تن کې ساه مړه کيږي
لږ يې لاس ونيسي ډيوه رږي رڼا مړه کيږي

هوا گير زړه مې داسې ولي د نظر په گاتو
لکه ویشتلې مرغۍ خرڅي په هوا مړه کيږي

راته يو چاله ميکدي نه د توبې وويل
ما ويل نه، نه رنگينه غوندي گناه مړه کيږي

له خاورو پورته شه ملالې پيغلې چيغه وکړه
ميوند خو څه کړې چې لا ټوله پښتونخوا مړه کيږي

خدا يه د کومې گناه غچ دې رانه دلته اخلي؟
لامې آمين په ژبه گرځي چې دعا مړه کيږي

غزل

لکه د وړیځو غیږ کې لمر نیسم
په تصور کې چې دلبر نیسم

دې ما بڼامو نور اته هیڅ را نه کړل
د ښکلیو لار په سپین سحر نیسم

بیګا مې ټوله شپه منتر ویلی
څوک په هوډه کې د نظر نیسم

چا رانه زړه لکه د غل وړی دی
ښکلیو کې گورم څوک اوتر نیسم

چې صحیفې ورته د مینې راځي
ځم چیرته داسې پیغمبر نیسم

غزل

د روح بين غږومه چيرته ماره لټوم
اوبو غوندي د غره لمن کي لاره لټوم

د باد په خير چي بنکته پورته گرځم لالهانده
تصوير له چانه ورک يم هينداره لټوم

چي زړونه تخنوي داسي نغمي درځني غواړم
تارونو کي دې هغه تار ستاره لټوم

اول به مې د زړه په دريځو کي راپيدا شي
که نه شو بيا به ستوري په کراره لټوم

سرونه به ډېر گرځي خو چي زه پسې گرځيږم
يو سر چي سلسله يې ځي تر داره لټوم

غزل

د زړه گريوان ته داسې اچوي نظر لاسونه
لکه د وريځو لمن وڅيري د لمر لاسونه

زه به يې هم د امتيانو صف کې ودرېږم
که مې پر سر کېږدي د مينې پيغمبر لاسونه

خدا يسه د نور باران شيبه شيبه راووروه
بدرنگې شپې پر مری ايني د سحر لاسونه

د بې وسۍ مې جوړې پته تاته نه لگيري
ته چې بنسټ و غځوي هر مازيگر لاسونه

زموږ په کلي کې د وينو د غچ زيري کيري
د هر دريم سړي په وينو وي اکثر لاسونه

غزل

لیمو نه چې بهر شـو لـې نظره چیرته ځي؟
له غرونو چې پناه شوې ښکلیه لمره چیرته ځي؟

څه رخه دې مئینو سره کـیـرې او که څنگه
ما ښام ته چې نیږدې شوې مازیگره چیرته ځي؟

د زړه پر للمه دښته مې یو څوک خو رازرغون کړه
ایسار شه پسرلیه مـرورـه چیرته ځي؟

څه ښه وو چې جانان په تصور کې راته ویلې
راځه کینه دمه شه زوروره چیرته ځي؟

د شرد سوداگرو قافلې بازار ته راغله
لږ وار وکړه د امن پیغمبره چیرته ځي؟

غزل

ورانې مې کړې لاس کې دتلي کړنې
مه جوړوه ماته په تندي کړنې

ښايي چې تصوير به جوړوي د چا
کاري چې پر ځمکه ليوني کړنې

زړه کې زما لارې تيروي ګله!
ستا په مخ چې را کاري ازغي کړنې

پاڼه مې د ژوند پخپله توره کړه
هسې واييم دا دي ازلي کړنې

غزل

صنم مې زړه ته ځي راځي هر دم په هره ورځ
پوښتنه خو د گل کوي شبنم په هره ورځ

هم هغه خو شېبې مې د ژوندون د خوشحالي وې
جانان چې راته راوړي نوی غم په هره ورځ

دا خلک خو پانده نه دي چې ورته ښکاريږي
که خو مو په سرونو ږدي قدم په هره ورځ

دا څوک دي چې زخمو نه پر موږ پلوري له پخوا نه
دا څوک دي رانه یوسي چې مرهم په هره ورځ

غزل

د ښکلیو اننگوتـــه مې نظر غځوي لاس
سپوږمۍ د خوار لسمې ته خو لمر غځوي لاس

اوس گورو به چې چا ده د قسمت لوبه گټلې
د مینې پیغمبر د چا پـــه سر غځوي لاس؟

د کوم مټین په قتل پسې ووته لـــه کـــوره
په ناز په کرشمه لکه خنجر غځوي لاس

د چا د گریوان تار تار یې په گوتو کې نیولی
دا شوخې شیوه گـــرې خواکثر غځوي لاس

که خدای کول جانان به مې لاسونو کې لاس راځي
خلک وایي چې اختر کې مرور غځوي لاس

غزل

يو څوک خو مې يو ځل د زړه په لار راواړه
خدا يه په مټين زړه مې پرهار راواړه

بنکلي دې په ځمکه داسې گرځي لکه ستوري
يو څو څو پرې د مينې په مدار راواړه

ساقی د ميکدې نه دې نن تش لاسونه نه ځم
په لپو لپو سترگو کې ځمار راواړه

هينداره مې د زړه ورپسې ورکه ورکه گرځي
تصوير پرې د کوم بنکلي پرې وار راواړه

چې غږ د ستار نه خيـژي د څڼو څو تارونه
جانانه لږ په ځانـگه د چنار راواړه

غزل

تارونه دې د زلفو په رخسار وژنگوه
پر غاړه مې لاسونه لکه هار وژنگوه

يو چارانه جامونه د نظر وټنستول
بنگي آشنا په بنگو مې خمار وژنگوه

د وړانگو په مهار کې د رڼا ((کاروانه)) راشه
حسین سهار د کلي په چنار وژنگوه

جانانه هنگامه د مینې ورځ په ورځ سپرېږي
يو سر خو چیرته نن سبا په دار وژنگوه

موسکا دې سندرېزه کړه د ذوق پرېښتې راشه
دردونه مې نغمه کې د ستار وژنگوه

غزل

بنکلی شه، له خپل بنایست نه بنکلی شه
نن خود غمازد سترگو خلی شه

زه ورنه په سترگو کې څه وغواړم
دی راته غوسه شي وایي، غلی شه!

ما د خپل بهیر سره ملگری کړه
وخته! لږ خو ماته پنبه نیولی شه

زرکې یې امنوته راغلي دي
بازه د وطن غرونو کې غلی شه

بیا به تصویر د کوم یو بنکلي راوړي
د زړه له کوره مې هینداره وځي

موږه د مینې دنیا هم ولیده
د کار سړي په کې له کاره وځي

غزل

بیا خوک مئین د هوش له بناره وځي
د لیونو په ورکه لاره وځي

نغمې د مینې لــه ستار وځي
که د درد څرېکه له پرهاره وځي

دلته د مینې لیونې اوسېږي
دلته هر ستوری له مداره وځي

له چا نه ښکلی جانان مخ اړوي؟
که د پارو له هـودې ماره وځي

ماشو متوب

راته ياد يري هغه تيروختونه
چې په غرمو به گرځيدم، گرځيدم
ستا په کوڅه کې به د چاله ويري
لکه د پانې رپيدم، رپيدم

چې بيلې پښې به مې په ځمکه سرې شوې
پنا مې وره ستا د ديوال سيوري ته
ستا د ديوال خوشبو به داسې مست کړم
لکه د گلو د شمال سيوري ته

په لوړه تنده باندې نه پوهيдам
نه به غرمه نه مازيگر مې ليدو
ستا په لتون پسې به زه جانانه
گرځيدم خو پورې چې لمر مې ليدو

خو

خو اوس د داسې وخت پنځو کې گيريم
چې مې په گرانه تن ته ساه راځي
جانانه ستا په غم به څه وژاړم
چې په خپل ځان باندې ژړا راځي

غزل

له سرو سترگو تر سرو سترگو
پرون چي ما پسه آيينه كي كتل
راته کيسې د ماشومتوب ياديدې
زه به په چيغو چيغو کورتسه راغلم
مورجاني زه به ستا و لورتسه راغلم
زما به سترگې وې له خاورې کي
هم به مې سرو له گردونو نه ډک
تا به نارې کړې چې قربان دې شمه
بيا دې له چا پره شوخي کړې ده
تا به د خپل پورني پيڅکي باندې
زما له سترگو خاورې پاکې کړلې
هم به زما له سره ټول گردونه تا وځنډل
راته به ستغې سپورې تا وکړلې
چې مخ او سربسه دې راوميځلو
زما به سترگې تکې سرې ښکاريدي
تا به مې سترگې راته تورې کړلې

خو نن چې بيا زما په سترگو کې د چا له غمه
ووينو سيند بهييده
ما آيينې ته کتل
زما تصوير په آيينه کې زنگيده، زنگيده
ما ويل چې اوس به له هيندارې نه راوښويږي
تا راته څه په عاجزۍ وويل:
((زويه لوگي دې شمه ودې گرځم

نوره د سرو سترگو دا لوبه پریږده)

قطعات

سپرلیه هغه به زموږ د خواړو کلی وي چې
گلونه ټول په وینو سره وي او بل رنگ نه کوي
دا زمانه لکه چې نور زموږ وجود نه مني
عجیبه نه ده چې احساس مو لا غورځنګ نه کوي

وخت به موږ ته څنګه ګلورینه فضا جوړه کړي
غږ د پسرلي خوله ورايه خزان وځاندي
لا د ګلغوټیو ستوني ډک دي له باروتو نه
تاته به په کومه خوله سپرلیه ګلان وځاندي

پام کوه سپرلیه چې زموږ کلي ته رانه شې
ته به د باروتو دې وطن ته څه تحفه راوړې
اوس زموږ د کلي چنارونه ځالي نه لري
ته به د بلبل د غم نوا ته څه نغمه راوړې

دلته د وخت د نابلدو خلکو خوا کې اوسو
دلته کې موږه ساه په بیه اخلو ژوند تیروو
دلته زموږ احساس بندي دی څه ویلی نه شو
ترڅې خبرې د هر چا لکه د قند تیروو

څنګه ژرمې د آرمان قاتل جوړېږي
محتسبه لامي هغسې ځوانی ده
د ښار مشره ستا د امن ښاریه کې
هر څه ګران د سرونو ارزانی ده

پرسپین رخسار چې زلفې لام ولگي
لکه روژه کې چې مابنام ولگي
د تن رگونه مې موسکي موسکي شي
غږ چې په غوږ زما د جام ولگي

لمر چې د غروب په غرغره شي راته وځاندي
جوړه طبیعت کې نظاره شې راته وځاندي
سترگو د جانان که د مغلو خصـلت غوره کړ
مینه پښتنه یې تاتره شي راته وځاندي

د انتظار په تریخ نظر کې مې لا
د امیدونو څه خواړه پاتې دي
وخته رفتار کې دې کـرار راولـه
ستاله منزله پښتانه پاتې دي

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library